

1 januari 2023,

Lief 2023,

Elk jaar op 1 januari ruim ik 's ochtends de feestdagen op.

De gloeiende sterren en het neonrendier buiten
gaan samen met de snoeren licht terug in hun dozen,
het gebarsten engeltje, de glazen neushoorn, het Keulse augurkje
en alle andere kerstornamenten wikkel ik in bubbeltjesplastic,
de nog in de keuken rondslingerende halve oliebollen verdwijnen in de prullenbak.

Of nou ja, in mijn maag.

En gevolgd door een spoor van droge naalden zet ik de boom aan de straat.

Het oude jaar moet eruit,
met verse bloemen verdrijf ik het grijs
en heet ik het nieuwe jaar welkom.

Welkom, 2023.

Aan de voet van de guldenregen in de voortuin
is het eerste vroegbloeiende sneeuwkllokje de grond al uitgekomen.

Maar daar trap ik niet in!

Ik weet dat de winter zich soms voordoet als het voorjaar,
zich achter verwachtingen en verlangen verschuilt
met scherpe klauwen en geslepen tanden.

Hongerig azend op hoop; klaar om de hoopvolle te verscheuren.

Dus ik betreed januari opgeruimd, maar
ik laat me niet verleiden tot een te vroeg voorjaarsontwaken;
ook de tulpen blijven nog wat maanden in hun bol verscholen.

En om straks, wanneer ik zelf ontbolster,
onder mijn wintervacht geen al te uitbundig winterlijf te vinden,
wandel ik wanneer de kinderen slapen
door de van druil glimmende stad.

Zo liep ik langs de zwarte Rijn waarover een dikke grauw lag,
de bruggen tastten naar enkel het vermoeden van een oever,
waarachter ik gerommel hoorde. En gekleurde flitsen op zag lichten.

Aha! Dacht ik: ik ben hier in een metafoor beland!

En dat ik het water toch overstak

had minder te maken met hoop
dan met het vertrouwen dat ik koester

in de overkant.

Gelukkig Nieuwjaar.